

zondag 16 april (Eerste Paasdag - belijdenisdienst)

JEZUS GAAT ONS VOOR

**Bijbellezing: Markus 14, 27-28, Markus 16, 1-7 en
Hebreeën 12, 1-2**

De Paasgeschiedenis is zo geweldig bijzonder..., eigenlijk niet in woorden te vatten..., maar tegelijkertijd is de Paasgeschiedenis ook zo heerlijk nuchter. Wat ik bedoel? Nu, Markus beschrijft het allemaal zo heel nuchter. Hij schrijft dat drie vrouwen bij het graf van Jezus kwamen. Ze leefden mogelijk nog helemaal in een roes, ze hadden er in ieder geval helemaal niet over nagedacht hoe ze die steen bij het graf zouden kunnen wegrollen om het lichaam van Jezus te kunnen verzorgen. Maar toen ze de plaats van het graf naderden..., toen zagen ze in de verte al dat de steen was weggerold. Wat nu?! Nu, men ging toch naar het graf, men ging naar binnen zelfs... en binnen in het graf zat een persoon in een lang wit kleed. Nou, dan sta je toch aan de grond genageld van schrik? ... Maar de persoon die in het graf zit, vertelt heel eenvoudig wat er is gebeurd en stuurt ze met een opdracht weer naar buiten: 'jullie zoeken Jezus, de Nazarener, de Gekruisigde. Hij is opgewekt. Hij is hier niet. Kijk maar naar de plaats waar zij Hem gelegd hebben. Maar ga heen, zeg tegen Zijn leerlingen en Petrus dat Hij jullie voorgaat naar Galilea.' ... Mogen de vrouwen nog even bijkomen? Is er misschien nog ruimte voor wat vragen? Nee, binnen dertig seconden staat men weer buiten om op weg te gaan naar Galilea. Tenminste, dat was de bedoeling, maar of deze vrouwen dat gelijk gedaan hebben... Als je het Markus-evangelie verder leest, dan merk je wel dat het nog niet allemaal gelijk landde bij deze vrouwen en trouwens ook niet bij de discipelen....

Voor gewone mensen zoals die vrouwen of zoals wij is de opstanding van Jezus niet te bevatten... Het duizelt ons als wij er iets van proberen te beseffen..., maar God gaat in alle Goddelijke nuchterheid verder met Zijn werk: de discipelen moeten op de hoogte gesteld worden. De jongeman in het graf stuurt de vrouwen er daarom opuit. Ze moeten aan de discipelen doorgeven: 'Ga naar Galilea, Jezus is jullie al voor gegaan.'

'Ga naar Galilea, Jezus is jullie al voor gegaan.' Dit was precies wat Jezus Zelf voordat Hij gevangengenomen werd, ook had gezegd aan Zijn discipelen (Markus 14:28): 'nadat Ik opgewekt zal zijn, zal Ik jullie voorgaan naar Galilea'. Nu, ik weet niet of de discipelen dat op dat moment hadden begrepen, maar nu komen deze woorden dus terug. Uit de mond van die jongeman, die in het graf op die vrouwen zat te wachten. 'Jezus zal zijn discipelen voorgaan naar Galilea, geef dat maar aan de discipelen door.' Waarom wilde Jezus hen eigenlijk zo graag direct na de opstanding in Galilea zien?

In Galilea was het allemaal voor de discipelen begonnen. Daar waren zij geroepen. De een uit zijn vissersboot. De andere uit zijn tolhuisje. En van toen af gingen zij Jezus volgen. Zij mochten van Hem leren, toen zij met Hem rondtrokken en Hij allemaal gelijkenissen vertelde en wonderen deed. Zij mochten Hem steeds meer leren kennen. Maar de weg achter Jezus aan liep dood. Letterlijk: Jezus ging de dood tegemoet. Het volgen moest door de discipelen worden gestaakt. Ja, Jezus had zelfs gezegd – dat staat in Johannes 13 – waar Ik heen ga, kunnen jullie Mij nu niet volgen, maar jullie zullen Mij later volgen'. Jezus ging de kruisweg. De dood tegemoet. Het graf in. Maar... Hij werd opgewekt uit de dood! ... En nu, nu roept Hij weer Zijn discipelen achter Zich aan. Zij mochten als het ware overnieuw beginnen.

Ik krijg er de vreemde associatie bij van ganzenbord, u weet wel: je bent bijna helemaal aan het einde, maar je komt op dat vakje met dat nare plaatje... en je moet weer helemaal terug naar het begin. Overnieuw beginnen. De discipelen moesten weer in Galilea overnieuw beginnen. Maar... ze

zouden nu niet meer richting het naderende einde van Jezus lopen. Nee, zij mochten nu de Levende volgen! Jezus zal nooit meer sterven! Zij mochten Jezus volgen... met het Evangelie uitreiken in hun woorden en daden... zij mochten Jezus volgen, de Levende! Ja, het zal een zware weg voor hen worden. Al de tegenstand die Jezus onderweg naar Pasen had ondervonden, die zullen zij nu ook gaan ondervinden. Jezus had hen al meerdere keren gewaarschuwd. Hij had zelfs gezegd: 'neem je kruis op, achter Mij'. Woorden, die na Pasen niets aan de verbeelding overlaten... Maar op deze heftige weg zal Jezus hen voorgaan. Als de Levende. Hij zal heen voorgaan in hun leven, in hun roeping. En straks zullen zij, als zij die weg achter Jezus aan zijn gegaan, daar mogen zijn, waar Jezus nu is: aan de rechterhand van de Vader, bij God in Zijn heerlijkheid. In de eeuwige vreugde.

'Ik zal jullie voorgaan.' Dat is wat Jezus vanmorgen ook tegen Arie, Eline, Erik, Jan, Milad zegt, als zij straks belijdenis van het geloof doen: 'Ik zal jullie voorgaan.' Wat geweldig mooi dat zij op deze dag, de dag waarop aan discipelen de opdracht werd gegeven om de opgestane Heer richting Galilea te volgen... dat zij ook zullen beloven om Jezus te volgen. Er zit wel zo'n 2000 jaar tussen hen en de discipelen, maar eigenlijk lopen zij vandaag gewoon met hen op..., samen achter Jezus aan.

Zoals de discipelen hebben ook de belijdeniskandidaten in de tijd voor Pasen Jezus steeds meer mogen leren kennen. Wij hebben met elkaar over Hem gesproken. Over Hem gelezen. En nu, nu het Pasen is geworden, krijgen zij de opdracht om Jezus te volgen. Zoals een van de belijdeniscatechisanten het zei: 'ik kan niet anders. Ik ben gewoon door Hem geroepen'. Ja, Jezus wenkt. Zoals een vader die zijn zoontje wil helpen om ondanks alle gevaren de sprong te wagen: 'kom maar, nu mag jij ook! Kom maar! Waag het maar, kom maar achter Mij aan!'

Iemand heeft eens heel mooi omschreven wat het inhoudt om Jezus te volgen. Misschien klinkt het wat cryptisch - ik zal het straks daarom ook gelijk uitleggen – maar ik vind het zo'n mooie zin: *wat voor Christus heden is, is voor ons toekomst. Wat voor Christus verleden is, is voor ons heden.*

Ik leg het uit: Jezus roept ons als de opgestane Heer om Hem te volgen. Onderweg naar die heerlijke toekomst bij God. Die heerlijke toekomst is voor Jezus al werkelijkheid. Voor ons is het nog toekomst. Christus is ons wat dat betreft voor in de tijd. *Wat voor Christus heden is, is voor ons nog toekomst.* Wij staan nu aan het begin van de weg, die de Here Jezus al gelopen heeft. Hij heeft de weg al gelopen. *Wij moeten die weg nog gaan. Wat voor Christus verleden is, is voor ons heden.*

Misschien klinkt dit allemaal nog veel te filosofisch. De Hebreeënbrief geeft ons er daarom een plaatje bij. In hoofdstuk 12 lezen wij het voorbeeld van een Romeinse renbaan. Op de tribune zitten allemaal mensen te kijken en aan te moedigen. En ergens bij de eretribune is de finish. Daar worden de winnende deelnemers gelauwerd. Zij ontvangen daar de erekrans.

Nu, met dit beeld van een renbaan moedigt de schrijver van de Hebreeënbrief de gemeenteleden aan. Hij zegt: de weg van een gelovige is een renbaan. Nee, het gaat er niet om dat je moet rennen in je leven en dat je nooit mag stilstaan. Het leven van een christen is geen wedstrijd, maar het is wel een *strijd!* Het kost je inspanning. Het vraagt alle aandacht en concentratie. Je hart, je hoofd, je wil, je lichaamskracht... alles moet op de strijd zijn gefocust. Maar...- zo zegt de Hebreeënbriefschrijver - om het vol te houden moet je je ogen gericht houden op die Ene Die je is voorgegaan. Jezus. Hij heeft de strijd al gestreden, de baan al gelopen. Houd je aan Hem vast. Hij heeft de finish al gehaald. Hij staat daar bij de eretribune, gelauwerd door Zijn Vader. Ga achter Hem aan. De Hebreeënbriefschrijver zegt het zo: *...wij moeten vastberaden de wedstrijd lopen die voor ons ligt. Laten we daarbij de blik gericht houden op Jezus, de grondlegger en*

voltooiër van ons geloof: denkend aan de vreugde die voor hem in het verschiet lag, liet hij zich niet afschrikken door de schande van het kruis. Hij hield stand en nam plaats aan de rechterzijde van de troon van God.

De weg achter Jezus aan is een strijd. Het gaat je wat kosten. Maar wat ik het allerbelangrijkste vind in dit beeld van de renbaan is dat wij de weg *achter Jezus aan* mogen gaan. Naar die geweldige finish. En daarvoor is het vandaag Pasen. Zonder Pasen is het leven een ketting van geboren worden en sterven, waarin steeds weer bepaalde dingen terugkomen. Om in het beeld te blijven van de renbaan te blijven: we lopen wat rondjes rond in het leven. De een loopt ruim tachtig rondjes, alhoewel steeds wat trager. De ander krijgt een heel stuk minder rondjes te lopen. Het leven lijkt in veel opzichten op zo'n renbaan. Men rent wat af in het leven, zeker tegenwoordig. Men wil soms een steeds snellere rondetijd halen, vaak graag net iets sneller dan die persoon die met je oploopt. Maar als je er zo vanuit het stadion naar die renbaan kijkt hè: waar zijn wij dan mee bezig in het leven? Het leven is een kringetje, waarin wij rondrennen. En het is zo weer voorbij. Je kan er soms moe van worden. ... Maar Pasen geeft een heel ander zicht, een heel ander licht op de renbaan. Ik zie gewoon nog precies dezelfde renbaan..., volgelingen van Jezus maken vaak gewoon hetzelfde mee als ieder ander mens..., maar ik zie ook... de finish! En daar wil de Hebreënbrieffschrijver zijn lezers mee bemoedigen. En daar wil ik de belijdeniskandidaten en ons als gehele gemeente vanmorgen ook mee bemoedigen: het is Pasen! En dat betekent: Jezus is de finish overgegaan! De toekomst is zeker voor ieder die achter Jezus aan gaat. Houd vol! Dankzij Pasen is het leven meer dan het ploeteren van vandaag. Het leven is meer dan alle pijnen die je voelt onderweg. Het leven is meer dan die terugval die je zojuist hebt gehad. Die zonde, die dood, die duisternis, dat je allemaal onderweg tegenkomt, ze hebben het niet meer voor het zeggen! Kijk vooruit! Naar Diegene die ons is voorgegaan. Volg Hem richting die finish! Pasen betekent dat je leven wordt opengebroken. Het kringetje waarin je rent en rent en rent..., waarin je vastzit, dat kringetje wordt opengebroken. Je mag uitkijken naar die finish. Jezus volgen Die je is voorgegaan.

Ga daarom niet bij de pakken neerzitten. Wordt alsjeblieft niet moedeloos als je voor de zoveelste keer misschien bij hetzelfde punt uitkomt. Verkramp niet, als je al die duisternis en dat kwaad om je heen ziet, of in je eigen leven ervaart. Kijk naar Jezus, Hij heeft de overwinning behaald. Volg Hem! Onderweg naar die finish. Die heerlijkheid. Die bevrijding, die vreugde, waar Hij al is. Zijn heden is onze toekomst.

En soms hè, soms schijnt het licht van die toekomstige heerlijkheid nu al op je pad. Soms breekt dat Opstandingslicht nu al in de donkerheid van dit leven door. Dan voel je soms gewoon dat Jezus bij je is, dat je in de hitte van de strijd in Zijn schaduw mag lopen. Ik hoor of lees soms van die prachtige berichten van medegelovigen die op een bijzondere of juist op een heel alledaagse manier mogen merken dat Jezus de Levende is, Die bij hen is. Soms voel je gewoon dat Jezus bij je is in de hitte van de strijd. Of dan hoor je Hem aan de kant van de renbaan je aanmoedigen, op het moment dat je net die woorden even nodig had om verder te kunnen. ... Soms is het ook gewoon een weten, een weten zonder te voelen en te ervaren, maar een weten dat Jezus de Levende niet ver is, maar nabij. ... Ja, soms voel je die overwinning van de strijd gewoon in je lichaam. Je dreigde weg te zakken misschien, maar je hebt weer moed gevat. Moed om verder te strijden.

Pasen zet ons leven in een heel ander licht. Wij krijgen zicht op de finish, op die heerlijkheid, dat moment waarop er geen strijd, geen pijn, geen zonde, geen dood meer zal zijn. Maar wij krijgen ook en allereerst zicht op de Here Jezus. Hij, Die ons voorgaat. Zijn verleden is voor ons nu heden. Maar in dit heden hopen wij en kijken wij met verlangen uit naar die

toekomst, die voor Christus al heden is. Wij gaan nu de weg, die Hij al is gegaan. Maar Jezus heeft meerdere keren Zijn discipelen op het hart gedrukt: je gaat die weg niet alleen. Ik laat je niet alleen. Kijk maar naar Mij. Ik ga jullie voor. Ik ben bij jullie.

Zo mogen Arie, Eline, Erik, Jan en Milad, vanaf deze Eerste Paasdag achter Jezus aangaan. De strijd aangaan. Zij staan nu in de startblokken. Ik wens jullie een goede strijd. En ik hoop dat jullie heel veel medestrijders op jullie weg mogen tegenkomen. Teamgenoten. Wij gaan namelijk *samen* de strijd aan. Sommigen misschien in de kopgroep. Anderen worden links en rechts door medebroeders en zusters ingehaald. Sommigen maken een sprint. Anderen hebben een tijdelijke terugval. Wij gaan samen. Houd je vast aan elkaar. Concentreer je op de weg. En laten wij blijven kijken naar Diegene Die ons is voorgegaan.

De Hebreënbrieffschrijver geeft nog wel één tip. Eigenlijk een heel belangrijke tip in de topsport. De tip is: zorg ervoor dat je niet teveel ballast bij je hebt. Want ja, hardlopen met een zware rugzak op je rug en twee tassen onder de armen..., dat gaat niet. Wat is die ballast, waar de Hebreënbrieffschrijver ons voor waarschuwt? Nu, voor de een is dat anders dan voor de ander. In ieder geval is de zonde een vervelend stuk ballast. Dat haalt je uit je concentratie. Dat leid je af. Dat zorgt ervoor dat je niet meer op Jezus bent gericht. De zonde is ballast. Maar er kunnen ook nog zoveel andere dingen ballast zijn. Ook heel goede dingen. Ik moet denken aan wat ik vorige week over het basisonderwijs op journaal zag: de docenten in het basisonderwijs klaagden over hun werkdruk. Niet het werk met de kinderen was hen te veel, maar alles wat erbij kwam aan administratie en dergelijke. Dat maakt het zo vervelend, zo druk. Ballast, waardoor je niet meer aan het eigenlijke toekomst.

Stel dat je straks op de finishlijn zou staan en je zou terugkijken...: zijn er dan dingen die je eigenlijk niet heel de tijd had mee moeten dragen? Zijn er misschien dingen die eigenlijk helemaal niet zo zinvol waren? Moest je nu echt die bitterheid blijven vasthouden? Of moest je nu echt dat ene kosten wat het kost willen bereiken? Moest je nu die keuze maken? Pasen betekent een nieuw begin. Wat zou je vandaag daarom achter moeten laten bij het kruis?

Geloven is topsport. Gooi daarom de onnodige ballast van je af. En dat is mijn tip, of beter: mijn gebed: blij in topconditie. Wij trainen elke zondag in de kerk, maar ook thuis training is heel belangrijk. Zowel groepstraining als individuele training zou ik aanbevelen.

Geloven is topsport. Topsporters zeggen soms over hun sport: ik begon er op een keertje mee en ik kon gewoon niet meer stoppen. Het is mijn leven geworden. Nou, zo is het ook met het volgen van Jezus. Als je er echt mee begint, dan wil je gewoon niet meer anders.

Ga daarom achter de Levende aan. ... Hij gaat je voor. Hij laat je niet alleen. ... Laat Zijn liefde jouw voorbeeld zijn. En laat Zijn opstandingskracht jouw houvast en zekerheid zijn. Voor onderweg. Maar ook met het oog op de finish. Weet: de toekomst is zeker. Want het is Pasen vandaag. Jezus gaat je voor.